

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra CHRISTIANE

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908712890256/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

dicin til hende. Og nu vilde de da saagerne, at hun kunde faa en proper Begravelse. Hun var jo deres eneste.

— Begravelse? var Christiane da død?

— Jo, det var hun. Vorherre ha'de saamen været saa naadig at løse op for hende i Gaar Morges, mens de var herude at høste; for da de kom hjem til Middag, laa Tøsen henne ved Døren i den bare Særk og var død.

— Lod de da den syge være ganske alene?

— Ja, hvad skulde de gøre? Føden skulde de vel ha' og Marie Smeds ha'de jo lovet at kigge ind til Christiane. Men saa var det netop i Gaar, da hun var hentet op paa Gaarden til Vasken, at Ulykken skulde hænde.

Forvalteren kastede et sky Blik op paa den store, stærke Kone, der stod foran ham. Ikke en Mine i hendes brede Ansigt røbede, at hun følte noget ved, hvad hun stod og fortalte. Hovedet holdt hun en Smule bøjet, og Hænderne pilede tilsyneladende ligegyldigt ved Forklædebaandene.

— Du kan komme op hos mig, naar det ringer til Middag, Maren! sagde han saa og gik sin Vej.

— — — — —

Og Maren fik Pengene, og Kisten blev lavet; og nu stod Christiane som sagt omme i Loen og ventede. Thi før Søndag kunde der jo ikke godt være Tale om at faa hende i Jorden.

Maren var hos Præsten, hun var hos Degnen og hun var hos Klokkeren. Og alle Steder kostede det Penge. Naa, det hørte sig jo saadan til, saa der var ikke noget at sige til det! Men haardt var det nu alligevel, for den Hvergarns Kjole, hun ha'de spekuleret paa til Vinter, den maatte da ryge.

Men da Rasmus saa oven i Købet spurgte hende, hvem der skulde indbydes til Begravelsesgildet, saa gav Maren ham Besked:

— Om han bildte sig ind, at hun kunde grave Skillingerne op af Kartoffelstykket derude? Det var lige even, hun kunde købe et Par Pund Svinekød til dem selv; og saa gik han hér og pratede om at byde til fremmede! De var Fattigfolk, var de, og han vidste det! og han fik værsgod selv køre